

24.6.2010

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift 1720/2009, ingediend door Vince Llewelyn (Britse nationaliteit), over niet-erkenning van Britse samenlevingscontracten in Frankrijk en de visumplicht voor zijn partner

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener, die een Brits samenlevingscontract heeft met een onderdaan van Nieuw-Zeeland, wil graag werken in Frankrijk. Zijn partner kan hem zonder visum echter niet vergezellen. Volgens indiener hebben partners van EU-burgers in tegenstelling tot echtgenoten geen recht op het langlopende visum voor gezinsleden. De enige voor hen beschikbare opties zijn het Working Holiday-visum, het toeristenvisum en het studentenvisum. Indiener meent dat hier sprake is van discriminatie.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 1 maart 2010. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 202, lid 6, van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 24 juni 2010.

Volgens het toepasselijk EU-recht¹ heeft Frankrijk het recht om van onderdanen van derde landen te eisen dat zij in het bezit zijn van een visum. Volgens Verordening (EG) nr. 539/2001 kunnen onderdanen van Nieuw-Zeeland echter zonder visum naar EU-lidstaten reizen, indien het om kort verblijf gaat.

¹ Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (PB L 81, 21.3.2001, blz. 1).

Ingevolge artikel 2, lid 2, onder b, van Richtlijn 2004/38/EG¹ hebben geregistreerde partners het recht een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem of haar te voegen in het gastland, voor zover dit land geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk.

Hoewel het Franse recht de mogelijkheid kent van een geregistreerd partnerschap (Pacte Civil de Solidarité - PACS), stelt dit land geregistreerd partnerschap niet gelijk aan het huwelijk. Indien iemand zich echter als geregistreerd partner van een burger van de Unie wil begeven naar en verblijven in Frankrijk, zijn de Franse autoriteiten ingevolge artikel 3, lid 2 van de Richtlijn verplicht, overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van deze persoon te vergemakkelijken. Dit houdt in dat de autoriteiten uitgebreid onderzoek dienen te doen naar de persoonlijke omstandigheden van de partner. De weigering van toegang en verblijf dient schriftelijk en met redenen omkleed kenbaar te worden gemaakt en er kan beroep tegen worden aangetekend. Dit is van toepassing op alle geregistreerde partnerschappen, ongeacht of het koppels van hetzelfde geslacht of van verschillend geslacht betreft.

Wat betreft het niet erkennen door de Franse autoriteiten van het samenlevingscontract van indiener en zijn partner, heeft de Commissie de Franse autoriteiten reeds aangeschreven in verband met de problemen die Britse burgers die een samenlevingscontract in Groot-Brittannië hebben gesloten in Frankrijk ondervinden: zij worden in Frankrijk niet erkend, maar kunnen ook geen "Pacte Civil de Solidarité" afsluiten, aangezien zij niet alleenstaand zijn. De Commissie heeft daarbij benadrukt dat de kans groot is dat betrokken burgers van de Unie, in verband met de gevolgen die een dergelijke situatie heeft op persoonlijk, administratief, vermogens- en economisch vlak, geen volledig gebruik kunnen maken van hun recht op verblijf in Frankrijk. Ook is aangegeven dat deze problemen vragen oproepen in het kader van de EU-wetgeving, met name wat betreft het beginsel van non-discriminatie op grond van nationaliteit en het recht op verblijf van EU-burgers.

Om deze problemen op te lossen heeft de Assemblée Nationale op 28 april 2009 een amendement aangenomen op Artikel 515-1-7 van het Franse Burgerlijk Wetboek, waardoor "les conditions de formation et les effets d'un partenariat enregistré ainsi que les causes et les effets de sa dissolution sont soumis aux dispositions matérielles de l'Etat de l'autorité qui procède à son enregistrement"². Het is niet aan de Commissie om deze nationale bepaling te interpreteren. Naar de opvatting van de Commissie zou er met een dergelijk amendement echter een einde komen aan de problemen waar indiener mee te maken heeft gekregen toen hij naar Frankrijk wilde reizen.

¹ Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, (PB L 158 van 30.4.2004, blz. 77).

² Amendement gepubliceerd in het Publicatieblad van op 13 mei 2009. "Op de voorwaarden voor het sluiten van een geregistreerd partnerschap, alsmede de gevolgen daarvan, en de oorzaken en de gevolgen van de ontbinding ervan, is het materiële recht van toepassing van het land van de autoriteit die dit partnerschap registreert." (Onofficiële vertaling).